Лучия Вакарино

Престъпление на Хелоуин

Илюстрации Паола Антиста



ИЗДАТЕЛСТВО ФЮТ

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2014 Atlantyca S.p.A., Italy
© 2021 for this Book in Bulgarian Language by Fiut Publishing

Text by Lucia Vaccarino
Illustrations by Paola Antista

Original edition published by RCS Libri S.p.A. (Fabbri Editori)
Original title:
Me, Mum & Mystery • Brivido a Halloween

Copyright Shutterstock for photos as indicated in the original Italian edition

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italia
foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

Детективска агенция МАМА И АЗ
Престъпление на Хелоуин
© Издателство „Фют“, 2021
Превод Нели Николова Раданова
Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-620-9



Пролог

През есента горите в графство Кент приличаха на пъстър килим от топли живи цветове. Листата, блестящо зелени през лятото, сега преливаха от жълто към оранжево до огненочервено.

Природата изглеждаше като превзета от малки избухващи огньове и караше хората да си мислят за запалени камини, аромат на печени кестени и мирис на дърва.

Но независимо от този успокояващ пейзаж младият механик Фил потръпна, и то не заради леко хапещия вятър. „Хубава работа! При толкова места наоколо точно там ли трябваше да спре раздрънканият фолксваген костенурка на тези две досадници Райт?“, въздъхна младежът, като маневрираше ловко с камиона на сервиза за пътна помощ из тес-

ните селски пътища, които обикаляха Блосъм Крийк.

Фил, родèн и израснал в селцето, познаваше околностите му като петте си пръста. И нямаше място, където да не може да мине с вярното си камионче за пътна помощ. Често се случваше да прибира някой непредвидлив шофьор, закъсал на пътя, карайки през дупки, изровени пътища и есенни мъгли.

Младежът обичаше да кара почти толкова, колкото обичаше да разглобява двигатели, да се омазва с масло до ушите и да оправя повреди. Затова беше решил да работи като монтьор и продължаваше да смята тази работа за най-хубавата в света.

С изключение на случаите, когато работата му го принуждаваше да ходи на места като това, към което отиваше в момента.

– Достатъчно ще е да не гледам нагоре, към върха на хълма... – опита се да си даде кураж Фил, като си говореше на глас, както правеше често, когато беше зад волана. – Разбира се, ако до Хелоуин не остава по-малко от седмица...

Напредваше бавно, като предъвкваше мрачните си мисли, и най-после забеляза в подножието на хълма светлосинята кола и двете фигури, които му махаха. Едната беше млада жена с къси тъмни коси, облечена във виолетово палтенце и ретро шапчица, като носените от французите в старите черно-бели филми. Другата беше русо момиченце с джинси и оранжево яке. Точно двете Райт, които все привличаха неприятности.

– Благодаря, че дойде толкова бързо, Фил! Нашата костенурка спря отново! – оплака се Линда, майката.

– Може би е време да я пенсионираме... – въздъхна Емили, дъщерята, явно отегчена.

Междувременно Фил се опитваше да не обръща внимание на усещането за вледеняване в основата на тила си, но истината беше, че имаше чувството, че го наблюдава нещо древно и зло.

„Не гледай нагоре. Не гледай нагоре!“, помисли си той и като се мъчеше да успокои лекото треперене на гласа си, каза:

– Да я махнем бързо оттук! Ще я откарам до сервиза.

Преди двете да успеят да отговорят, той скочи от камиончето и закачи костенурката с тежката кука.

„Не-гле-дай-на-го-ре...“

След като качи костенурката на камиона за пътна помощ, Фил се обърна към двете Райт.

– Хайде, качвайте се при мен, в кабината има място за трима души.

„И не съм в настроение да остана сам“, добави той наум.

Секунда преди да тръгнат обаче, като с отлаган, но неизбежен жест, както когато езикът търси болния зъб, за да провери дали боли още, Фил вдигна поглед към върха на хълма. „Хорлей Хаус“, старата омагьосана къща, си беше все там, най-отгоре, зловеща и мрачна.

Според легендата там живеел духът на стария ѝ собственик, господин Хорлей. Като малък Фил се смееше на тези суеверия. Но после беше дошъл неговият ред, както за всички в Блосъм Крийк, да докаже смелостта си чрез изпитание. И след като влезе в къщата, престана да се смее.

Там наистина живееше духът на господин Хорлей, Фил го беше срещнал и толкова много се беше уплашил, че не разказа никога нищо на никого.

Младият монтьор се затвори в кабината на камиона на пътна помощ, въздъхна с облекчение и запали мотора. След малко щеше да се махне оттук и щеше да се почувства по-добре.

За щастие, устоя на желанието да хвърли последен поглед към старата полусъборена къща на върха на хълма, защото иначе рискуваше да припадне на волана.

В прозорците на „Хорлей Хаус“ блесна светлина и те заприличаха на зли очи, втренчени в селцето Блосъм Крийк.

Мамо, защо не пенсионираме фолксвагена костенурка?

Емили, виждала ли си сиво-зелените ми ръкавици?

Брррр... на гробищата по време на Хелоуин



Пряк път за смелчаци!

1. Договорът от гробищата

Емили стегна шала около врата си, като се мъчеше да се запази от хапещия студ. Килим от сухи листа покриваше селските пътища и ги беше направил хлъзгави и опасни. Да се въртят педалите при тези условия не беше особено приятно, но момичето с удоволствие забеляза, че вече е в състояние да следва Джейми, без да залита особено. Като я видеше човек да кара така уверено, би си казал, че обикаля из тези пътища открай време, точно като приятеля си, а всъщност тя и майка ѝ се бяха преместили от Лондон само преди няколко месеца.

– Да, но Шерлок Холмс въобще не е страшен – отбеляза Джейми, като се откъсна от собствените си мисли.

Двамата приятели бяха ходили в близкото градче Оуктаун да си купят костюми за Хелоуин. Емили без колебание си взе пелерината, карирания каскет и лупата, с които обикновено изобразяваха прочутия детектив Шерлок Холмс. Беше ясно, че ще се маскира като него.

– То пък твоят пиратски костюм е много страшен, няма що!

– Разбира се, че е страшен! Аз ще бъда ужасът на седемте морета, най-страшният пират!

– Ами и Шерлок Холмс е ужасът на престъпниците.

– Както и да е, стои ти добре. Трябва да го обличаш винаги, когато разследваш – засмя се Джейми.

Емили му се изплези в отговор. Със сигурност детективите не обикаляха със смешни шапки и лупи, тези неща ги имаше само в старите филми! Лично тя предпочиташе да си ходи с дънки, с маратонки и с удобни суитшърти, по възможност на райета. Емили вече беше истински детектив, известна в цялата околност заради успешните си разследвания. Преди няколко месеца тя беше наследила от

чичо Орвил – странния чичо на баща си, изчезнал след един проливен дъжд, детективската агенция „Райт“. И заедно с майка си Линда се беше преместила в Блосъм Крийк, в къщата на „Оук Роуд“ №1.

– Какво правиш, забавяш ли? – попита Емили, като видя, че Джейми върти педалите доста по-бавно от обикновено. – Хайде, че всички ни чакат в смесения магазин, вече е почти време за следобедна закуска!

– С тези листа е хлъзгаво и... – измънка Джейми.

Емили погледна пътя, който се виеше плавно между два реда дървета. Малко по-напред, обградено от величествена, но малко изкривена ограда от ковано желязо, беше малкото селско гробище. Емили потисна тръпката, която пропълзя по гърба ѝ. Тя не се впечатляваше от тези глупости, беше прекалено рационална, за да вярва в призраци, но трябваше да признае, че сред леката мъглица, сухите листа, тишината в полето и приближаването на нощта на Хелоуин, това място ѝ въздействаше странно. Приближи се до Джейми и с крайчеца на окото си забеляза смешно изражение на лицето на приятеля си.

– Какво, да не би да правиш гримаси? – попита тя и се опита да се засмее, но не ѝ се отдаде много.

– Аз ли? Не... – побърза да отрече Джейми.

Веднъж ѝ беше доверил, че когато е изплашен, например ако чуе подозрителен шум посред нощ или когато се прибира преди вечеря в тъмните зимни вечери, правел гримаси. „Виждал ли е някой някога жертвата във филм на ужасите да прави гримаси, преди да я сграбчи чудовището? – беше ѝ обяснил Джейми с твърде сериозен вид. – Ако правя гримаси и се плезя, ситуацията не е вече типичната за филм на ужасите и мога да се върна спокойно вкъщи!“

Тази вечер обаче усещането за мраз по гърба не искаше да се махне. Емили имаше чувството, че нещо я наблюдава. И така, без да си дава сметка, запя тихичко.

– Какво правиш, пееш ли? – попита изненадано Джейми.

– Ами...

– Никога не пееш... Както и да е, имам чувството, че някой ме наблюдава.

Уууу!

Емили и Джейми се заковаха намясто.

– Чу ли?

– Има ли... вълци в Блосъм Крийк?

Джейми поклати глава, силно пребледнял.

– Най-много някой язовец. А пък веднъж господин Мот видял лисица.

– Какво ще правим?

– Ще караме! – възкликна Джейми, изправи се на педалите и се понесе напред.

Емили последва примера му. Още няколко метра и щяха да подминат желязната порта на гробищата. Още един завой и щяха да са в селото и да пият горещ шоколад и да се смеят на страховете си.

Уууу!

Внезапно две бели фигури изскочиха от портата на гробищата и се изправиха пред тях, като се гънеха като духове, осъдени на вечни мъки.

Джейми се закова намясто, а Емили без малко не падна в канавката в опита си да го избегне.

– Уххх, аахх, какъв смях! – възкликна познат глас, идващ от онова, което, ако го погледнеха по-добре, беше само чаршаф с две дупки за очите

– Трябваше да видите лицата си! – обади се друг глас изпод също такъв чаршаф.

– Скот и Райли?! – извика Емили изненадано, като се мъчеше да изглежда по-скоро ядосана, а не облекчена.

– Тъпи идиоти, с гнойна пъпка вместо мозък! – изръмжа Джейми, обърнат към старите си приятели.

– Е, хайде, Тресчице, не се връзвай... – закиска се Райли, като се измъкна изпод чаршафа.

– Да, ние не искахме да си правим шега с вас двамата – обясни Скот, като също се измъкна изпод чаршафа. – Не знаехме, че ще минете точно вие... от два часа мръзнем тук и чакаме да се появи някой! Надявах се, че ще е Патриша Прентис, тая фукла от осми клас, която живее ей там наблизо.

– Аз пък се надявах да е учителят Блум – закиска се Райли, вторачен в Емили с ледено-сините си очи. – А пък и не сте се уплашили кой знае колко...

– Да се уплашим? Ние? – направи се на безстрашна Емили.

– Никога! – подкрепи я Джейми. – Най-много да сме се уплашили да не паднем в канавката. Как ви дойде наум да се хвърлите насред пътя с тия чаршафи на главите?

– Хайде, стига вече, съжаляваме, така добре

ли е? – отговори Райли – Искате ли да направим едно кръгче из гробищата? С тая мъгла е като снимачна площадка за филм на ужасите!

Скот кимна и започна да имитира зомби.

– Може някой друг път. И бездруго закъсняваме, майка ми и останалите ни чакат в магазина – опита се да се измъкне Емили.

– Хайде, трябва да вървим – подкани я Джейми.

– Сигурни ли сте, че не ви е страх? – попита Скот, като протегна ръце напред като вампир – Хайде Лещичке, Тресчице, не се дръжте като шубелии... ще бъде забавно!

Джейми му хвърли язосан поглед.

– Шубелия!? Аз?! Я да видим кой е страхливец! Гробището на Блосъм Крийк не може да уплаши никого!

Емили надникна зад оградата. Всъщност като го гледаше, беше подредено място, поддържано и пълно с цветя.

– Аз се сещам за едно хубаво предизвикателство – каза Джейми, вече напълно спокоен, като намигаше, надвесен над рамката на колелото си.

– Предизвикателството!? – притесни се Райли и отстъпи крачка назад.

– Ей, ще ми обясните ли за какво говорите? – въздъхна Емили, като скръсти ръце.

Тримата ѝ приятели се познаваха от малки и понякога ѝ се струваше, че използват код, неразбираем за новодошла като нея.

– За „Хорлей Хаус“! – отговориха тримата в хор със мрачни гласове.

– „Хорлей Хаус“ ли? – погледна ги Емили объркано. – Онази съборетина на върха на хълма? Колата на майка ми се повреди близо до нея онзи ден.

– Имали сте късмет, че сте още живи – зашепна Скот. – Там живее духът на стария господин Хорлей, който мразел всички обитатели на Блосъм Крийк, като бил жив, и ги мрази и сега, като е умрял!

– Хайде де, къща, обитавана от духове?! – засмя се Емили. След случая с „Шерингтън Лодж“ би трябвало да знаете какво мисля за това... – добави тя, като намекваше за първия случай, който бяха разрешили с майка ѝ.

– Не, чакай, това е друга работа – намеси се Джейми. – Всички момчета от Блосъм Крийк рано или късно отиват в „Хорлей Хаус“. Това е предизвикателството! Трябва да влязат и да останат вътре поне пет минути.

– А, нещо като ритуал за инициация – каза Емили с вид на ерудит. Скоро беше открила в изключително богатата библиотека на чичо Орвил един интересен трактат по антропология, който обясняваше как във всички култури съществуват изпитания, които бележат преминаването от юношеството към живота на възрастния мъж. Една от максимите на чичо Орвил беше: „За да разбереш престъплението, трябва да познаваш човешката природа“, и Емили я прилагаше често.

– Решено е, отиваме тази нощ! – каза ентусиазирано Джейми, преструвайки се на уверен, за да замаже излагащия момент от преди малко.

– Тази нощ! – възкликна Емили. – Майка ми със сигурност няма да ми разреши...

– Ами тогава не ѝ искай разрешение – намигна ѝ Джейми. – Ще се срещнем под стария бряст до километричния камък в единайсет часа довечера.

Джейми протегна дясната си ръка и другите двама побързаха да сложат своите ръце върху нея. Емили тръсна рамене и сложи и своята ръка, за да скрепи договора.

– Най-после дойдохте! Започнахме да се притесняваме... – посрещна ги Линда, щом Емили и Джейми влязоха в магазина.

Целият магазин беше украсен в черно и оранжево. На плота бяха наредени дребни сладки от тиква, а от тавана висяха изкуствени паяжини и прилепи. Всичко беше в съответствие с малко прекалената вкус на ексцентричната собственичка на смесения магазин Рокси Флинт.

На любимата си масичка седеше Линда заедно с Пейгъти, Албърт и Фред – тримата възрастни на години, но млади по дух приятели, които бяха помогнали при разрешаването на много от случаите на агенция „Райт“, или агенция „Мама и аз“, както обичаше да я нарича Емили.

– Не се обиждайте, ние вече започнахме – поздрави ги Пейгъти, като вдигна чашата си с чай като за наздравица.

На масичката имаше чаши и чинийки сред захарчета във форма на прилепи, малки шоколадови сладки с коси на вещица и призраци от захарен памук.

– Разбира се, че няма, бабо – отговори Джейми. – Извинявайте, срещнахме Райли и Скот и....

– О, каква страхотна украса! – възкликна Емили, огледа се наоколо и смени темата от страх, че тя или Джейми можеха да изпуснат нещо за уговорката им за довечера.

– Да, но това е само началото! – чу се глас зад гърба им.

Емили се извърна и с усмивка задържа отворена вратата, за да влезе Матю, братът на Рокси, който носеше панер, пълен с огромни тикви.

– Най-хубавите от градината ми – гордо заяви Матю, който беше градинарят на Блосъм Крийк. – Готови да ги издълбаем и да ги превърнем във фенери.

– Хм, от тях би станала страхотна супа, с малко кориандър – отбеляза Линда, която винаги предпочиташе по-здравословни ястия, по възможност екзотични и със странни имена.

Емили се засмя, като забеляза усмивката на майка си, която се беше обърнала към вратата не толкова заради апетитните тикви, колкото заради привлекателния градинар.

Бащата на Емили беше починал, когато тя била малка, и от дълго време двете живееха сами. Но сега майка ѝ изглеждаше готова да

се върне към живота – в романтичен смисъл. Матю беше човек на място, макар и прекалено срамежлив, за да направи първата стъпка, и Емили започваше да свиква с мисълта най-после да има някого, който за нея да е малко като татко. Обаче...

Емили въздъхна. Но не заради майка ѝ и Матю. Цялото това мислене за сърдечни работи ѝ беше напомнило за един досаден проблем, около който обикаляше от дни, без да намери решение. И все пак, детектив като нея, свикнал да намира решения и на най-сложни загадки, не можеше да се предаде пред нещо толкова глупаво...

– И значи какво? Покажете ни костюмите си за Хелоуин! – възкликна Рокси, като излезе от кухнята на магазина с поднос сладкиши във форма на мумии и върна Емили към действителността.

Джейми гордо извади своя пиратски костюм и получи аплодисментите на всички. Но когато Емили показа костюма на Шерлок Холмс, настъпи неловко мълчание и известно недоумение.

– И какво? – наостри се тя, малко засегната.

– Ами, чудесен е, но как да кажа... не е страшен – осмели се да каже Матю.

– Освен това, не е ли... като за момче?

– Мамо, знаеш, че никога няма да облека от онези дрехи с дантели и тюл, които харесват на теб – отвърна Емили, която точно предишния ден беше помогнала на майка си да си ушие костюм на вещица.

– На мен ми харесва, оригинален е! – обяви Рокси. – Със сигурност на празника никой друг няма да е с такъв костюм. Но скъпа Емили, мъчно ми е да ти кажа, че най-оригиналният костюм ще е моят! Тази година със сигурност ще спечеля наградата за най-добър костюм.

– Като какво ще се облечеш? – попита Джейми с любопитство.

Рокси се усмихна тайнствено.

– А, не! Няма да развалям изненадата. Моят костюм ще бъде най-страшният. Разните там призраци и вещици ще приличат на миловидни създания пред мен! Няма как госпожа Крей да не ме награди. Само това ще ви кажа сега.

– Наистина ли сте сигурни, че с Емили трябва да дойдем на празника? – въздъхна Линда.

– Мамо! – не повярва на ушите си Емили. Тя с нетърпение чакаше селския празник. От седмици в училище всички говореха само за него и дори не можеше да си представи, че няма да отиде на едно от най-обичаните събития в Блосъм Крийк.

– Защо да не дойдете, скъпа? – изненада се Пейгъти, най-разсъдливата и уравновесена от всички. – В края на краищата кметът лично ви е поканил.

– Всъщност жена му ни покани – уточни Емили и пред очите ѝ изникна образа на пищна жена, стегната в марков костюм. Платиненорусите ѝ коси бяха подредени в изрядна прическа на вълни, които дори и най-бурния вятър не би могъл да развали. С ослепително-бяла усмивка тя лично им беше връчила черно-сребристия плик с поканата.

– Всъщност целият Блосъм Крийк е поканен на празника по случай Хелоуин в къщата на кмета Крей. Това е традиция от години – обясни Фред за пореден път.

– Не знам... кметът не ни понася след онази неприятна история с игрището за голф, а да не говорим за това, което се случи през лятото с телевизионния екип... – каза несиг-

гурно Линда, връщайки се към някои от разследванията на агенция „Райт“, които не бяха допринесли много за добрите им отношения с кмета Крей. – Той дори заплаши, че ще запали камината си с лиценза на агенцията ни.

Емили скръсти ръце и повдигна вежди.

– Може пък да е дошъл моментът за помирение. Нека поне веднъж да се забавляваме всички заедно, да покажем симпатичната страна на детективска агенция „Райт“. А това ще бъде и нелоша реклама за нас...

Линда хвърли престорено строг поглед на дъщеря си.

– А, не! Ще отидем на празника, но при едно условие: няма да говорим за работа, за разследвания, за разрешени случаи, за търсене на улики. Не можем да ядосваме кмета в собствения му дом.

– Добре, съгласна съм, никаква работа! – ухили се Емили.

Но дали заради наближаващия Хелоуин, или заради нещо друго, неочаквано усети как по гърба ѝ полазват тръпки.